

NEBEZPEČENSTVO ČÍHA BLIŽŠIE,
AKO SI MYSLÍME

SHARI LAPENOVÁ

A black silhouette of a woman's head and shoulders in profile, facing right. She is looking out of a window with a grid of four panes. The light from the window creates a blue glow on her face and neck. The background is black.

CUDZINEC
V DOME

CUDZINEC V DOME

CUDZINEC V DOME

SHARI LAPENOVÁ

Original title: Shari Lapena: A STRANGER IN THE HOUSE

Copyright © 1742145 Ontario Limited 2017

Cover design by Zoe Norvell

Cover photograph by Aurelia Frey/plainpicture

Shari Lapenová si uplatňuje morálne právo
identifikovať sa ako autorka tejto knihy.

Slovak edition © Fortuna Libri, Bratislava 2018

Translation © Vladislav Gális, 2018

Vydalo vydavateľstvo Fortuna Libri.

www.fortunalibri.sk

Zodpovedná redaktorka Denisa Stareková

Prvé vydanie

Táto kniha je fikcia. Mená, postavy, miesta a udalosti sú buď výtvorom autorkinej fantázie,
alebo sú použité fiktívne, a preto akákoľvek podobnosť so skutočnými živými alebo
mŕtvymi osobami, obchodnými spoločnosťami, udalosťami či miestami je úplne náhodná.

Všetky práva vyhradené.

Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie reprodukovat', ukladať do informačných systémov
ani rozširovať akýmkoľvek spôsobom, či už elektronicky, mechanicky, fotografickou
reprodukciou, alebo inými prostriedkami, bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ISBN 978-80-8142-770-1

Venujem Manuelovi, Christopherovi a Julii.

Prológ

ONA SEM NEPATRÍ.

Vybehne zadnými dverami opustenej reštaurácie, potkýna sa v tme – väčšina svetiel je tu vypálených alebo porozbíjaných – a chrčivo dýcha. Uteká ako vydesené zviera tam, kde má zaparkované auto, a ledva si uvedomuje, čo robí. Nejakto sa jej podarí otvoriť dvere. Bez rozmýšľania si zapne pás, s pišťaním pneumatík zvrtné auto a vyrazí z parkoviska, ani nespomalí, bezhlavo vystrelí na cestu. Všimne si niečo na druhej strane, kde sú obchody, ale nemá čas zaregistrovať, čo presne vidí, už je totiž na križovatke. Preletí na červenú a dupe na plyn. Nedokáže uvažovať.

Ďalšia križovatka – a opäť cez ňu len tak presviští. Vysoko prekračuje povolenú rýchlosť, ale kašle na to. Musí odtiaľto zmiznúť.

Zase križovatka, zase semafor. Cestu jej križujú autá zbohu. Aj tak nezastaví. Dupne na plyn, obíde auto, ktoré má pred sebou, za sebou zanecháva chaos. Doľahne k nej škripot bŕzd a zúrivé trúbenie.

Má nebezpečne blízko k tomu, aby úplne stratila kontrolu nad vozidlom. A potom sa to stane – zažije jedinu chvíľu jas-

ného uvažovania, vôbec neverí tomu, čo sa deje. Zúfalo dupne na brzdu, takže auto sa šmykne, vyletí na chodník a čelne vrazí do elektrického stĺpa.

1

V TENTO HORÚCI AUGUSTOVÝ VEČER TOM KRUPP PARKUJE svoje auto – prenajatý lexus – pred svojím pekným poschodovým domom. Dom s dvojmiestnou garážou stojí za rozľahlým trávnikom a obklopujú ho krásne staré stromy. Napravo od prístupovej cesty sa popred verandu vinie kamenný chodník, od neho stúpa schodisko k pevným dreveným dverám uprostred fasády. Napravo od dverí je veľké okno, tiahne sa po celej šírke obývačky.

Dom sa nachádza na mierne zakrivenej slepej ulici. Okolité stavby sú rovnako atraktívne a udržiavané a celkovo sa dosť podobajú. Ľudia, ktorí tu bývajú, sú úspešní a usadení, ale aj trochu samolúbi.

Tiché honosné predmestie v severnej časti štátu New York, obývané takmer výhradne *bielymi goliermi* a ich rodinami, akoby nevnímalo problémy malého mesta, ktoré ho obklopuje, ani problémy širšieho sveta, akoby tu ďalej prežíval americký sen, hladko a nerušene.

Lenže pokojné prostredie dnes veľmi nezodpovedá Tomovmu duševnému stavu. Vypne svetlá aj motor a chvíľu sedí v tme. Je rozrušený – a nenávidí samého seba.

Potom sa mykne, lebo si práve uvedomil, že manželkino auto nestojí pred domom na svojom zvyčajnom mieste. Automaticky pozrie na hodinky – je 21.20. Že by na niečo zabudol? Mala ísť niekam von? Nespomína si, či mu niečo také hovorila, ale v poslednom čase mal toho veľa. Možno len niekam odbehla a čochvíľa sa vráti. Nechala v dome svietiť svetlá, aspoň pôsobí pohostinnejšie.

Vystúpi z auta do letného večera s vôňou čerstvo pokosenej trávy a prehltnie sklamanie. Tešil sa na manželku, veľmi sa na ňu tešil. Chvíľu postojí s rukou na kapote a pozerá cez ulicu. Potom si zo sedadla spolujazdca vezme aktovku a sako a unavene zabuchne dvere na aute. Prejde po chodníku a hore schodmi, otvorí dvere. Niečo tu nesedí. Tom zatají dych.

Stojí bez pohnutia na prahu s rukou na kľúčke. Spočiatku sám nevie, čo mu to nedá pokoja. Potom si uvedomí, čo to je. Dvere neboli zamknuté. To samo osebe nie je nezvyčajné, väčšinou príde večer domov, otvorí ich a vojde rovno dnu, lenže Karen je zväčša večer doma a očakáva ho. Teraz však niekam odišla autom a zabudla zamknúť. To je veľmi čudné, jeho žena vždy starostlivo zamyká. Tom pomaličky vydýchne. No nič, možno sa náhlila, preto zabudla.

Očami rýchlo prebehne po obývačke, po úhľadnom interiéri v kombinácii bledosivej a bielej farby. Vládne tu úplné ticho, určite nikto nie je doma. No svetlá nezhasla, to znamená, že neplánovala dlhý výjazd. Možno len odbehla po mlieko. Asi mu nechala odkaz. Kľúče hodí na stolík pri vchodových dverách a zamieri rovno do kuchyne v zadnej časti domu. Škvírka mu v bruchu. Kto vie, či sa už Karen najedla, alebo či s večerou čaká naňho.

Je jasné, že večeru pre nich pripravovala, je tu šalát, takmer hotový, na doštičke je nakrojená paradajka. Pozrie

na drevenú doštičku, na paradajku a na ostrý nôž, ktorý leží vedľa. Na žulovej pracovnej doske čaká vrecúško s cestovinami, ktoré sa majú uvariť, na sporáku z nehrdzavejúcej ocele stojí veľký hrniec s vodou. Sporák je vypnutý a voda v hrnci studená, Tom si to overí prstom. Zadíva sa na chladničku, hľadá odkaz, ale márne. Zamračí sa. Z vrecka na nohaviciach vytiahne mobil a skontroluje, či mu od nej neprišla esemeska, ktorú si náhodou nevšimol. Nič. Začína ho to trochu hnevať. Mohla mu dať vedieť.

Tom otvorí dvere na chladničke a zostane stáť, tupo pozorá na jej obsah, potom vyberie fľašku dovozového piva a rozhodne sa, že dá variť cestoviny. Karen určite každú chvíľu príde domov. Zvedavo sa poobzerá, čo také nutné im v zásobách chýba. Majú mlieko, chlieb, omáčku na cestoviny, víno aj parmezán. Nazrie do kúpeľne – toaletného papiera je celá hora. Stále si nevie predstaviť, čo ju tak náhle vyhnalo z domu. Čaká, kým zovrie voda, a popritom jej zavolá na mobil. Karen však nedvíha.

O pätnásť minút sú cestoviny uvarené, ale po manželke stále ani stopy. Tom nechá cestoviny ležať v sitku v dreze, vypne horák pod bublajúcou paradajkovou omáčkou a nervózne prejde do obývačky. Náhle zabudol aj na hlad. Cez veľké okno sa zahľadí na trávnik a ulicu. *Dofrasa, kam sa podela?* Už začína strácať nervy. Znova jej zavolá na mobil a za sebou začuje slabé vrčanie. Obzrie sa za zvukom a na pohovke zbadá jej vibrujúci mobil. *Doriti!* Zabudla si vziať telefón. Ako sa s ňou teraz spojí?

Pustí sa hľadať v dome niečo, z čoho by vydedukoval, kam odišla. Hore v spálni ho prekvapí, že na jej nočnom stolíku nájde kabelku. Nemotorne ju otvorí, trochu ho pritom hryzie svedomie, že takto narušuje manželkino súkromie. Lenže

toto je výnimočný prípad. Obsah kabelky vysype doprostred ich pedantne ustlatej postele. Karen tu má peňaženky, veľkú na bankovky aj malú na mince, rúž, pero, papierové vreckovky. Všetko. Takže nešla nič vybaviť. Že by vybehla na pomoc priateľke? Možno sa stalo niečo vážne. To by si však, ak išla autom, vzala aspoň kabelku. A nezavolala by mu, keby sa dalo? Mohla si predsa od niekoho požičať mobil. Zvyčajne na druhých pamätá.

Tom sa posadí na kraj postele. Potichu kolabuje. Srdce mu bije prirýchlo. Niečo nie je v poriadku. Zide mu na um, že by mal zavolať na políciu. Skúsi si predstaviť, ako by to prebehlo. *Manželka išla von a neviem, kde je. Odišla bez mobilu a bez kabelky. Zabudla zamknúť dvere. To je u nej veľmi zvláštne.* Pravdepodobne by ho ani nebrali vážne, veď ešte nie je dlho preč. A v dome nevidel nijaké stopy zápasu. Všetko je na svojom mieste.

Odrazu vstane z postele a rozbehne sa, prehľadáva celý dom. Nenájde však nič znepokojivé – slúchadlo pevnej linky nie je zhodené, ani jedno okno nie je rozbité, na dlážke nie je nijaká šmuha krvi. Tom však dychčí tak sťažka, ako keby niečo také našiel.

Zaváha. Policajti by si mohli pomyslieť, že sa doma pohádali. Darmo im bude tvrdiť opak, presviedčať ich, že sa takmer nikdy nehádajú. Že majú takmer dokonalé manželstvo.

Nezavolá políciu, uteká naspäť do kuchyne, kde má Karen zoznam dôležitých telefónnych čísel, a začne vyvolávať jej priateľom.

Kirton pri pohľade na tú hromadu šrotu pred sebou len rezignovane pokrúti hlavou. Ľudia a autá! Odkedy je policajt, vi-

del už také veci, že to stačilo, aby na mieste prišiel o obsah žalúdka. Tentoraz to nie je také zlé.

Obeťou nehody je žena, pravdepodobne tesne po tridsiatke, nemá pri sebe nič, podľa čoho by sa dala identifikovať. Ani kabelku, ani peňaženku. No v priehradke bol technický preukaz vozidla a karta z poisťovne. Auto je registrované na meno Karen Kruppová, adresa Dogwood Drive 24. Bude mať čo vysvetľovať, panička. A pôjde pred súd. Momentálne ju sanitka vieze do najbližšej nemocnice.

Ako vidí – a podľa toho, čo počul od svedkov –, hnala sa po ceste ako šialená. Preletela na červenú a so svojou červenou hondou civic čelne vrazila do elektrického stĺpa. Je to zázrak, že sa okrem nej nikomu nič nestalo.

Asi bola nafetovaná, usúdi. Spravia jej toxikologické testy.

Ktovie, či to auto neukradla. To sa dá ľahko zistiť.

Akurát že nevyzerala ani ako zlodejka, ani ako feťáčka. Vyzerala ako slušná žena. Teda pokiaľ to pod toľkou krvou vedel rozoznať.

Tom Krupp zavolať známym, s ktorými sa Karen podľa jeho informácií najčastejšie stretáva. Ak ani oni nevedia, kde by mohla byť, tak už nemieni čakať. Zavolá na políciu.

Ruka sa mu trasie, keď do nej znova berie telefón. Od strachu mu je zle.

Na linke sa ozve hlas: „Tu je deväťstojedenásť. Čo potrebujete ohlásiť?“

Len čo Tom otvorí dvere a uvidí policajta s vážnou tvárou, je mu jasné, že sa stalo niečo veľmi zlé.

„Volám sa Fleming,“ predstaví sa policajt a ukáže mu preukaz. „Smiem ísť ďalej?“

„Prišli ste nejako rýchlo,“ vytisne zo seba Tom. „Na núdzovú linku som volal len pred niekoľkými minútami.“

„Ja tu nie som pre ten telefonát,“ odvetí policajt.

Tom ho zavedie do obývačky a klesne na veľkú bielu pohovku, akoby sa mu podlomili nohy. Nehľadí policajtovi do tváre. Chce čo najviac oddialiť okamih pravdy.

Lenže ten okamih už nastal. A Tom zisťuje, že sotva vládze dýchať.

„Dajte hlavu dole,“ povie policajt a jemne mu položí ruku na plece.

Tom skloní hlavu ku kolenám. Má pocit, že zamdlie. Bojí sa, že nastal koniec sveta. Po chvíli sa pozrie hore. Netuší, čo ho čaká, ale vie, že to nemôže byť nič dobré.

2

TRAJA CHLAPCI – DVAJA TRINÁSŤROČNÍ, JEDEN ŠTRNÁSŤ-ročný –, ktorým nad hornou perou len nedávno začali vyrážať prvé fúziky, sú navyknutí túlať sa bez dozoru. V tejto časti mesta deti dospievajú rýchlo. Nesedávajú neskoro večer doma pri počítačoch a úlohách, neležia zakutrané v posteli. Sú vonku a vystrájajú. Títo traja to dnes asi nevyhrali.

„Kukajte!“ zvolá jeden a náhle zastane vo dverách opustenej reštaurácie, kam si občas chodia zapáliť džointa, ak nejaký majú. Druhí dvaja dobehnú k nemu, potom zastanú a žmúria do tmy.

„A to je akože čo?“

„Asi mŕtvola.“

„Fakt? Si génus.“

Chalani, náhle so všetkými zmyslami prebratými na sto percent, zmeravejú. Zľakli sa, že okrem nich je tu ešte niekto. Po chvíli si však uvedomia, že sú sami.

Jeden sa od úľavy nervózne zasmieje.

Zvedavo sa pohnú k telu, ktoré leží na dlážke. Je to muž rozťahnutý na chrbte, na tvári a v hrudníku má jasné diery

po guľkách. Do svetlej košeľe vsakuje krv. Chalanov to vôbec neodstrašuje.

„Ktovie, či má niečo pri sebe,“ ozve sa najstarší.

„Pochybujem,“ odvetí druhý.

No ten štrnásťročný už šikovne zájde rukou mŕtvemu do vrečka na nohaviciach a vyloví odtiaľ peňaženku. Rýchlo ju otvorí. „Máme šťastie,“ zaškerí sa a otvorenú peňaženku ukáže kamarátom. Je plná bankoviek, ale v tme ťažko spočítať, koľko ich tam je. Z druhého vrečka mŕtvolu vytiahne mobil.

„Zoberte mu hodinky a všetko ostatné,“ povie kamarátom a sám zatiaľ s nádejou prezerá dlážku, dúfa, že nájde zbraň. Bolo by super získať aj búchačku, nijakú tu však nevidí.

Jeden chlapec odopne mŕtvemu hodinky. Druhý sa močuje so zlatým prsteňom, napokon ho dostane z prsta a vloží si ho do vrečka na džínkach. Ešte chlapovi ohmatá krk, či tam nevisí zlatá retiazka. Nevisí.

„Berte aj opasok!“ zavelí starší, očividne vodca partie. „A vyzujte mu topánky.“

Už predtým kadečo šlohli, no ešte nikdy neokradli mŕtveho. Sú z toho plní adrenalínu, vzrušene dychčia. Prekročili hranicu.

Starší chlapec povie: „Musíme zmiznúť. A nesmieme to nikomu povedať.“

Druhí dvaja pozrú na vyššieho kamaráta a ticho prikývnu.

„Nieže sa pred niekým pochváľite, čo sme spravili! Jasné?“ zvýši hlas.

Znova odhodlane prikývnu.

„Ak sa vás niekto opýta, tak sme tu nikdy neboli. Padáme!“

Traja chlapci rýchlo vyklznu z opustenej reštaurácie aj s vecami mŕtveho muža.

Tomovi je z policajtovho hlasu a výrazu na tvári jasné, že správa je veľmi zlá. Polícia nosí ľuďom tragické správy každý deň. A dnes prišiel rad naňho. Tom to nechce počuť. Chce celý večer začať odznova – vystúpiť z auta, vojsť do domu a nájsť Karen v kuchyni pri príprave večere. Chce ju objať, vdýchnuť jej vôňu, pevne ju k sebe pritísnuť. Chce, aby bolo všetko tak ako vždy predtým. A keby nebol prišiel domov tak neskoro, možno by aj bolo. Možno je to jeho vina.

„Musím vám oznámiť, že sa stala nehoda,“ povie Fleming vážnym hlasom. V očiach má súcit.

Ja som to vedel! Tom zmeravie.

„Vaša manželka má červenú hondu civic?“ spýta sa policajt. Tom nereaguje. Sám tomu neverí.

Policajt prečíta ešpézetku.

„Áno,“ odvetí Tom. „To je jej auto.“ Hlas mu znie čudne, akoby vychádzal odinakiaľ. Pozrie na policajta. Zdá sa mu, že čas sa spomalil. Teraz mu to povie. Teraz mu oznámi, že Karen je mŕtva.

Fleming čo najjemnejšie pokračuje: „Vodička je zranená. Neviem, aké je to vážne. Je v nemocnici.“

Tom si zakryje tvár rukami. *Nie je mŕtva!* Je zranená, ale aj tak pocíti prílev zúfalej nádeje, že to možno nie je až také zlé. Možno to ešte dopadne dobre. Spustí ruky z tváre, zhlboka a rozochvene sa nadýchne, potom sa spýta: „Preboha, čo sa stalo?“

„Došlo k zrážke, ale nie s iným vozidlom,“ ticho odvetí Fleming. „Auto čelne narazilo do elektrického stĺpa.“

„Čože?“ zhíkne Tom. „Ako môže auto iba tak bezdôvodne naraziť do stĺpa? Karen je výborná šoférka. Nikdy ne-

mala nehodu. Určite to zapríčinil niekto iný.“ Tom si všimne, že policajt sa tvári trochu rezervovane. Čo mu nepovedal?

„Vodičku sme zatiaľ neidentifikovali, nemá pri sebe preukaz,“ oznámi mu.

„Kabelku si nechala doma. Aj mobil.“ Tom si pošúcha tvár, snaží sa nezosypať.

Fleming nakloní hlavu nabok. „Pán Krupp, je medzi vami a vašou manželkou všetko v poriadku?“

Tom naňho zmätene pozrie. „Samozrejme.“

„Nepohádali ste sa? Nevymklo sa vám to z rúk?“

„Nie! Veď som ani nebol doma.“

Policajt si sadne do kresla oproti Tomovi a nahne sa dopredu. „Všetky okolnosti... viete, stále je istá možnosť, že žena, ktorá auto šoférovala a ktorá sa zranila pri nehode, nie je vaša manželka.“

„Čo?“ pokrúti hlavou Tom. „Prečo by nebola? Ako to myslíte?“

„Keďže pri sebe nemá preukaz totožnosti, momentálne nevieme s istotou povedať, či auto viedla vaša žena. Vieme len to, že je to jej auto.“

Tom naňho nemo civie.

„Nehoda sa stala na južnom konci mesta, na križovatke Prospect Drive a Davis Drive,“ pokračuje Fleming a veľavýznamne naňho pozerá.

„Neverím,“ hlesne Tom. Tam je predsa jedna z najhorších štvrtí. Karen by sa tam nevybrala ani za denného svetla, nieto sama po zotmení.

„Viete si predstaviť nejaký dôvod, prečo by vaša manželka v tej časti mesta šoférovala auto bez ohľadu na pravidlá cestnej premávky, prekračovala povolenú rýchlosť a prechádzala na červenú?“

„Prosím? Čo to hovoríte?“ Tom neveriacky hľadí na policajta. „Karen by v prvom rade do tej časti mesta ani nešla. A nikdy neprekračuje rýchlosť – v živote by neprešla na červenú!“ Zhrbí sa na pohovke. Zaplaví ho úľava. „Nie je to moja manželka!“ vyhlási s istotou. Svoju ženu pozná, ona by nikdy nič také neurobila. Takmer sa usmeje. „Je to niekto iný. Niekto jej určite ukradol auto. Chvalabohu.“

Zadíva sa na policajta, ktorý ho stále ustarostene pozoruje. Potom mu to dôjde a panika je okamžite naspäť. „Tak kde je moja žena?“